

J. N. Hansen: Jeg hørte nu, at det ærede Medlem, som først talte, mente, at Angrebet ifjor kom fra vor Side, og jeg kan godt forstaa, at det er vigtigt for ham at forsøge, om det lader sig gjøre at faae Sagen forklaret paa den Maade. I ethvert Tilfælde mener jeg, det maa indrømmes, at det er ganske naturligt, at et Bølg, som der er Tale om at bevilge for et Aar, opføres paa den Finantslov, som skal gjælde for det paagjældende Aar, og det vil tillige erindres, at den daværende Finantsminister, som den ærede Ordfører bemærkede, ligesom erklærede, at det meget vel kunde passere. Naar altsaa en Beslutning bliver tagen her, og Regjeringen erklærer, at den vil kunne passere, ser jeg ikke, det med Nette kan siges, at Beslutningen er et Angreb. Jeg vil ikke komme ind paa at kritisere, hvad der fremkom fra det andet Things Side, skjøndt det forekommer mig netop at være, hvad man kunde kalde et Angreb; men jeg skal som sagt ikke opholde mig derved; jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad den ærede Ordfører for disse Forslag har udtalt. — Naar jeg har øjstet Ordet angaaende denne Sag, er det fordi jeg i en lang Række af Aar har haft en meget væsentlig Andel i Vedtagelsen af vore Lønningslove, medens jeg nu hører af den ærede Konseilspræsident, at jeg intet Begreb har om det Forhold, hvori de høiere Lønne og de lavere Lønne Embedsmænds Forretninger staa til hinanden. Jeg har været med til at faae forskjellige Lønningslove gennemførte, som ere bleve tiltrædte baade af Landsstinget og af Regjeringen, der dog altsaa i nogle Punkter har samstemmet med mig, uagtet jeg slet ikke har noget Begreb om, hvori disse Embedsmænds Forretninger bestaa. Jeg holder mig altsaa til, at den Indflydelse, jeg har havt paa disse Love, berettiger mig til at afvise den ærede Konseilspræsidents Udtalelse om, at jeg intet Begreb har om disse Ting. Det er Pligt for ethvert Medlem i denne Sal, at have Begrebet derved; det er ikke vor Pligt, at vor Mening skal falde sammen med Regjeringens, men naar vi skulle forhandle slige Sager, er det vor Pligt at have et Begreb om, hvad det er, vi forhandle. Jeg afviser, som sagt, denne Udtalelse om, at jeg ikke skulde have Begreb om de Forretninger, som de lavere Lønne og de høiere Lønne Embedsmænd have. Mit Begreb er det, at de, der ere lavest lønne, udføre det vanskeligste, besværligste og mest anstrengende Arbejde, medens de, der lønnes høiest, have det lette Arbejde. Det var det, jeg sagde før, og mit Begreb falder altsaa ikke sammen med den ærede Ministers; men fra denne Betragtning er jeg gaaet ud ved den Virksomhed, jeg har udøvet ved forskellige Lønningsloves Forhandling og Vedtagelse i dette Thing. — Det var altsaa denne bestemte Erklæring fra den ærede Ministers Side om min Mangel paa Begreb angaaende disse Ting, der bragte mig til at tage Ordet, men da

jeg nu har faaet det, skal jeg dog ogsaa fremsætte nogle yderligere Bemærkninger. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad der efter min Mening tilstrækkelig klart er udtalt af den ærede Ordfører, men det er, som sagt, nogle yderligere Bemærkninger, som jeg vil tillade mig at fremsætte. Naar den ærede Minister sagde, at det var Hensigten at faae en gennemgaaende Lønningsforhøielse, for at man kunde vedligeholde det Forhold, som engang er fastsat mellem de høiere og de lavere Lønne — det er dog ikke sagt, at Forholdet kan vedligeholdes, men det er nu Regjeringens Mening, at dette skal ske — antager jeg, at den kun har een Fremgangsmaade at følge, og det er den at forelægge Lønningslovene til Revision. Det er den Fremgangsmaade, Regjeringen er pligtig at følge, naar den vil have en gennemgaaende Lønningsforhøielse. Den ærede Regjering og den ærede Konseilspræsident maa erindre, at de have særlig Skyld i, at Revisionsfristen blev udsat til 10 Aar, medens vi Andre, saa godt vi kunde, holdt paa, at Fristen som hidtil skulde være 5 Aar. Dengang frygtede man fra den anden Side for, at Forholdene kunde forandre sig saaledes, at der ved en Revision af disse Lønningslove mulig kunde blive Tale om at foretage en Nedfattelse, og man vilde derfor sørge for, at denne ikke skulde kunne komme me før 5 Aar senere. Det var derfor man vedtog en Revisionsfrist af 10 Aar; men denne Bestemmelse er saaledes affattet, at Regjeringen kan komme saa tidlig, den vil, med Forslag til Revision, og jeg siger, at Regjeringen efter hele min Opfattelse ikke med nogen virkelig Ret kan forlange en gennemgaaende Forhøielse af alle vore Lønningslove, uden at det sker ved en Revision af selve disse Lønningslove. Det er denne Forbring, vi maa stille til en Regjering i dette Tilfælde, og vil den ikke gaa ind derpaa, maa den finde sig i, at man kun giver Tillæg, hvor man tror, Trangen er størst, men at man ikke giver andre Tillæg, før man faar en Revision af samtlige Lønningslove. Saaledes er min Opfattelse af denne Sag, og det skulde meget forbaure mig, om man ikke saavel her som andetsteds skulde finde, at det var den korrekte Fremgangsmaade. Det nytter ikke, at den ærede Konseilspræsident siger, at det er Regjeringens Pligt at skaffe sine Embedsmænd høiere Lønninger, saa længe man ikke vælger den korrekte Fremgangsmaade, der kan skaffe dem saadanne Tillæg, forsaavidt Regjeringen overhovedet kan faae de to Thing med sig. Naar Regjeringen ikke vil gaa den Vej, men vil gaa, jeg havde nær sagt en Udenomsvej, og naar den vil have dette Tillæg sat igjennem over det Sele — selve Ministrene ville jo have deres Tillæg — er det ikke den lige Vej, man benytter. Naar man vil bede om et Tillæg som dette, skulde man snarere komme med Lønningslovene og sige: Vær saa god at revidere dem. Havde vi havt en saartig Revisionsfrist,